Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MARITA LORENZ

EU AM FOST SPIOANA CARE L-A IUBIT PE FIDEL CASTRO

O VIAȚĂ CA-N FILME: DE LA LAGĂRELE DE CONCENTRARE ALE NAZIȘTILOR LA FIDEL CASTRO, DE LA CIA LA ASASINUL LUI KENNEDY

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LORENZ, MARITA
Eu am fost spioana care l-a iubit pe Fidel Castro: o viaţă ca-n filme : de la lagărele de concentrare ale naziştilor la Fidel Castro, de la CIA la asasinul lui Kennedy / Marita Lorentz - Bucureşti: RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978-606-006-011-6

82

Editura RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MARITA LORENZ
Yo fui la espia que amo al comandante
Copyright © Ilona Marita Lorenz, 2015
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba spaniolă
GRAAL SOFT

© RAO Distribuţie, 2016
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-011-6

CUPRINS

De la istoria oficială la adevăr 7

1. Nu vorbi, nu gândi, nu respira 11
2. Mica nemţoaică a lui Fidel 50
3. O misiune imposibilă: uciderea lui Castro 86
4. Pérez Jiménez, al doilea dictator al meu 118
5. Dallas, noiembrie 1963 151
6. În siguranţă în sălbăticie 161
7. *Mafia girl* şi spioană în New York 184
8. Întoarcerea lui Fiorini, propriul meu Watergate 206
9. Fii ai Cubei 231
10. O poveste ca-n filme 251

Epilog: Ar trebui să fiu fericită 276

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

DE LA ISTORIA OFICIALĂ LA ADEVĂR

„Martor lipsit de credibilitate." Astfel m-a descalificat un membru al Comitetului Special al Camerei Reprezentanților a Congresului Statelor Unite, care a investigat asasinarea lui John F. Kennedy și în fața căruia, în 1978, am dat o declarație pe propria răspundere, fiind protejată de un ordin de imunitate.

Da, am fost martoră, martoră și chiar ceva mai mult, la evenimente, împreună cu alte persoane care au marcat viața politică a celei de-a doua jumătăți a secolului XX. Berlinul celui de-al Doilea Război Mondial, lagărele de concentrare, persecuția și durerea. Cuba și revoluția. Fidel, marea mea iubire. Cât privește credibilitatea, pe care a pus-o la îndoială aceeași putere care m-a antrenat să fur și să omor, să mint și să acționez în afara legii... Asta, dragă cititorule, prefer să o las la latitudinea ta. Eu știu care este adevărul, pentru că mă aflam acolo. Tot ce am văzut și am trăit se află în memoria mea și nu pot să șterg nimic.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Mă numesc Ilona Marita Lorenz. M-am născut în Germania în 1939, cu câteva zile înainte ca Hitler să invadeze Polonia. În timpul războiului, am trecut pe la spitalul din Drangstedt și prin lagărul de concentrare Bergen-Belsen. Am supraviețuit. La scurt timp după eliberare, la vârsta de șapte ani, am fost violată de un sergent american.

În 1959, când aveam nouăsprezece ani, l-am cunoscut pe Fidel Castro. Am devenit amanta lui și am rămas însărcinată. În Cuba am fost drogată și silită să fac un așa-zis avort, dar, două decenii mai târziu, Fidel mi l-a prezentat pe Andrés, fiul pe care mi l-au luat cu forța pe acea masă de operații. Își poate cineva imagina ce înseamnă asta pentru o mamă care a părăsit insula cu pântecele gol?!

Împinsă de CIA și FBI, m-am implicat în Operațiunea 40, un complot guvernamental ce a unit personaje care aveau legătură cu agenții federale, cu exiliați cubanezi, cu mercenari și cu Mafia pentru a încerca, în zadar, să-l răstoarne pe Castro. M-au trimis la Havana ca să-l asasinez cu două pilule. Și nu e vorba că am dat greș, ca alte sute care au încercat după aceea: pur și simplu, nu am fost în stare să o fac. Nu-mi pare rău, dimpotrivă: cu asta mă mândresc cel mai mult în viață.

La scurt timp, m-am îndrăgostit, la Miami, de Marcos Pérez Jiménez, dictatorul venezuelean, cu care am avut o fetiță, Mónica, *Moniquita*. Când a fost repatriat și avocatul nostru mi-a furat banii pe care Marcos ni-i lăsase, am încercat să-l urmez, dar m-am pierdut cu micuța mea timp de mai multe luni în sălbăticia venezueleană, împreună cu un trib de indieni yanomami.

În noiembrie 1963, am călătorit de la Miami la Dallas cu un convoi din care făceau parte Frank Sturgis, arestat după câțiva ani pentru afacerea *Watergate*; un agent CIA; diverși exilați cubanezi și un bărbat pe care-l cunoșteam de la antrenamentele pentru Operațiunea 40 din Everglades: *Ozzie*, cunoscut lumii ca Lee Harvey Oswald, acuzat de asasinarea lui John Fitzgerald Kennedy și asasinat apoi de către Jack Ruby, cu care am stat în același motel unde am poposit la Dallas.

Am fost *party girl* a mafiei newyorkeze, din care au provenit câțiva dintre amanții mei, deși a existat și câte unul, important, din cadrul poliției. M-am căsătorit și am avut un băiat, Mark, *Beggie*, cu un bărbat care spiona, pentru FBI, diplomați din blocul sovietic și m-am alăturat îndatoririlor sale. Când, înainte de a depune mărturie la Congres, Sturgis a făcut public în presă cu ce mă ocupam eu, lumea mea a început să se năruie.

Am fost o femeie înconjurată de bărbați. Am inventat minciuni ca să mă protejez, pe mine și pe copiii mei, și am spus adevărul atunci când mi-a convenit. Acum vreau să clarific lucrurile și, eventual, să o fac pe o anumită persoană, care lucrează din umbră pentru guvernul nord-american, să se gândească la faptul că nu merită osteneala să-i lași pe alții să ia decizii în locul tău.

În ultimii ani am trăit din ajutor social, fără pensie, într-o fundătură din cartierul Queens, cu câinele meu Bufty, o pisică, o broască-țestoasă și un pește portocaliu uriaș, care, din

Libris.RO

când în când, parcă se lansează într-o misiune sinucigașă, lovindu-se de geamul acvariului.

Nu m-am gândit niciodată să mă sinucid, deși uneori am vrut să mor. Dar să mori e ușor; provocarea este să trăiești. Fiecare zi este o luptă. Deseori îmi pare rău de timpul pierdut în misiuni care n-aveau nicio legătură cu mine, de speranțele pe care mi le-am pus în bărbați nepotriviți, dar sunt mândră că am supraviețuit mai multor războaie, unei agresiuni sexuale, câtorva încercări de asasinare, hăituirii din partea guvernului, unor nenumărate furturi, mizerii și trădări, chiar și din partea propriei familii...

Povestea mea este alcătuită din lumini și umbre. Unii pot crede că este destul de puțin credibilă. Dar, știți deja, realitatea depășește întotdeauna ficțiunea. Iar a mea, în plus, este clădită pe amintiri care, uneori, se împotmolesc în istoria oficială, aceea care, dacă-mi este permis să menționez, nu este întotdeauna credibilă.

1

NU VORBI, NU GÂNDI, NU RESPIRA

Mereu mi-a fost sortit să fiu singură. Și nu știu de ce.

Ar fi trebuit să vin pe lume împreună cu sora mea geamănă, pe care urma să o cheme Ilona, dar când mama a ajuns la spitalul Saint Joseph, în orașul german Bremen, s-a năpustit asupra ei pastorul neamț al unui ofițer SS mustrând-o că se dusese, până la sfârșitul sarcinii, la un ginecolog evreu. În timpul acelui atac sora mea a murit, iar eu am supraviețuit, și, deși urma să mă cheme Marita, au vrut să cinstească memoria acelei micuțe moarte și mi-au pus numele Ilona Marita Lorenz.

Era 18 august 1939 și mai rămăseseră doar câteva zile până când Germania urma să înceapă invadarea Poloniei și să aprindă scânteia ce avea să declanșeze al Doilea Război Mondial. Pe mama practic au dat-o afară din spital pentru a face loc eventualilor răniți și ea nu putea să conteze pe tatăl meu,

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

care pe atunci nu se afla în Germania: ca de altfel toată viața, și înainte, și după nașterea mea, el se afla pe mare.

Pe mama o chema Alice June Lofland, o femeie a cărei viață, chiar și în ziua de azi, este înconjurată de mister și de semne de întrebare, de secrete care nu vor mai putea fi niciodată dezvăluite, o autentică artistă a interpretării, al cărei suflet adevărat mă îndoiesc că-l va cunoaște cineva vreodată. Avea două certificate de naștere. Conform unuia din ele, s-a născut pe 15 octombrie 1902. În celălalt, în schimb, apărea ca data nașterii aceeași zi, dar din anul 1905. Evident, unul din cele două documente era un fals, dar nici eu, nici altcineva din familia mea n-am reușit să descoperim care anume. Când o întrebam pe mama despre originile ei, îmi dădea mereu același răspuns, cuvinte ale unei femei care întotdeauna s-a arătat extrem de rezervată: „Nu contează, nu contează".

Singurul lucru cert este că mama s-a născut în Wilmington, în statul Delaware, în estul Statelor Unite, și acolo a și crescut. Cei din familia ei cultivau pământul, dar ea s-a simțit întotdeauna diferită, chiar și atunci când era doar o fetiță, iar când a ajuns la adolescență, părinții ei au trimis-o la New York, la o școală privată de pe Park Avenue, „cea mai bună", din câte spunea ea. A început să danseze și a intrat în lumea spectacolului, ajungând să joace în piese pe Broadway, sub numele artistic June Paget. Poate că atunci a început să-și descopere abilitatea și talentul de a face parte dintr-o lume de măști și de personaje pe care n-a mai putut, n-a mai vrut sau n-a mai știut să o părăsească.

În acea primă etapă a vieții sale trebuie să fi avut vreo aventură care nu a funcționat, deși, judecând după scrisorile și hârtiile pe care le-am găsit de-a lungul anilor în familie, poate că ar fi mai indicat să ne gândim la mai multe aventuri. Unul dintre bărbații despre care știm că s-a îndrăgostit nebunește de acea tânără blondă, cu ochi albaștri, frumoasă și hotărâtă, a fost William Pyle Philips, un important om de afaceri. Însă mama voia să aibă copii, iar acel bărbat nu numai că era cu mult mai în vârstă, dar era și vărul ei, așa că în ochii mamei mele acea aventură nu avea nicio șansă. În plus, ea voia să ducă o viață independentă și să lucreze în cinematografie și n-a contat deloc faptul că Philips a implorat-o să nu-l părăsească și s-a oferit să aranjeze totul pentru ca ea să poată fi protagonista propriului film și chiar să deschidă un cinematograf doar pentru ea. Mama, care vorbea fluent franceza, a hotărât să plece la Paris, unde începuseră să se turneze filme cu sunet. Avea optsprezece sau nouăsprezece de ani și cred că, dincolo de aspirațiile sale profesionale, voia să fugă și de alți bărbați care se țineau după ea; și aceștia nu erau puțini la număr, pentru că mama trezea adevărate pasiuni.

În acea combinație de fugă și căutare a ridicat ancora în 1932 din New York, la bordul navei de pasageri *Bremen* a companiei Norddeutscher Lloyd, companie navală din nordul Germaniei, și, în timpul călătoriei pe mare, l-a cunoscut pe căpitanul secund, Heinrich Lorenz, bărbatul care avea să fie *papa*. Nu l-am strigat niciodată tată, părinte sau tati; pentru mine a fost mereu *papa*. Era un bărbat puternic, cu părul și

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ochii închiși la culoare, probabil de ascendență italiană, și atât femeile, cât și bărbații îl îndrăgeau nespus.

S-a născut pe 8 aprilie 1898 în Bad Münster am Stein-Ebernburg, o localitate din sudul Germaniei celebră pentru izvoarele sale. Provenea dintr-o familie de moșieri, dar, la fel cum mama și-a găsit pasiunea departe de locul de baștină, într-o lume a scenelor și a culiselor, nici pentru el viitorul mult dorit nu trecea prin podgoriile familiei. Marea era viața lui, visul lui, un spațiu de libertate... Și a cucerit-o. La doisprezece ani deja naviga, când a terminat liceul s-a angajat pe mai multe nave comerciale și, în 1918, a fost admis în Marina germană. După Primul Război Mondial și după ce a petrecut vreo doi ani pe o goeletă care asigura o rută prin America de Sud, a început să lucreze pentru Lloyd.

Mama n-a ajuns niciodată la Paris, pentru că în timpul acelei călătorii pe mare s-au îndrăgostit. Ea a rămas în localitatea portuară Bremerhaven, unde *papa* își avea pe atunci casa, iar pe 31 august 1921 s-au căsătorit.

Alice ura să locuiască într-un oraș pescăresc, așa că l-a convins pe *papa* să se mute la Bremen, la vreo șaizeci de kilometri spre sud, unde, în primii ani de căsnicie, a dus o viață confortabilă. Munca tatălui meu era atât de bine plătită, încât ea putea să etaleze blănuri și diamante și locuiau într-o casă minunată, având uși franțuzești cu geamuri de cristal, întotdeauna imaculate, cu două etaje, un parter și un garaj, cu grădină și un mesteacăn. Cafeaua de dimineață, micul dejun, prânzul și cina se serveau în sufragerie, „niciodată în bucătărie, ca servitorii", după cum spunea mama, și se

folosea mereu vesela din porțelan și tacâmurile din argint, o față de masă cu flori sau fructe pe masă și felurile de mâncare calde pe un cărucior. După fiecare masă, tăblia mesei era acoperită cu o față de masă din dantelă.

Mama avea pe cineva care o ajuta la treburi, dar uneori îngenunchea ea însăși pentru a cerui podeaua și contribuia la sarcinile casnice pentru ca totul să fie mereu perfect.

Alice vorbea cu mândrie despre originile sale din rândul nobilimii engleze din insula Wight; se interesase despre strămoșii din partea maternă a familiei sale, până când a ajuns în secolul al X-lea și în casa familiei Osborne, și se mândrea că în familia ei „nu exista nimeni din clasa muncitoare, și nici negustori" și că toată lumea era „cultă, educată și intelectuală". Ea însăși, deși n-a ajuns niciodată să vorbească perfect germana, a început să citească din opera marilor autori ai literaturii germane și a unor filosofi precum Arthur Schopenhauer sau Immanuel Kant și, de asemenea, a studiat pianul și a continuat să se educe singură.

Papa, care de-a lungul anilor dezvoltase, datorită muncii sale, relații foarte bune, venea uneori acasă însoțit de figuri importante ale epocii, iar cu ocazia acelor zile și serate, la ușa casei trăgeau multe mașini decapotabile negre, iar el se îmbrăca în uniformă de gală, cu medalii, spadă... Totuși *papa* nu petrecea acasă prea mult timp. Era mai mereu plecat și, de fiecare dată când se întorcea de pe mare, găsea acasă un copil pe care încă nu-l văzuse. La prima sarcină, mama aștepta tripleți, dar pe 27 mai 1934 a avut o naștere prematură în care două fetițe nu au supraviețuit, ci doar un băiețel. Era primul

Libris.ro

născut, iar *papa* voia să-l numească Fritz, în onoarea fratelui său. Dar în timpul călătoriei sale pe mare, din 1932, mama îl cunoscuse la bordul vaporului *Bremen* pe un fiu al kaiserului Germaniei, care i-a cerut să-i aducă omagiu unui frate decedat și ea i-a satisfăcut această cerere, iar fratele meu mai mare a primit numele Joachim, însă eu l-am strigat mereu Joe sau Jojo.

După el, pe 11 august 1935, a venit în sânul familiei Philip, *Kiki*, el fiind cel care a dezvoltat cel mai mult pasiunea pentru muzică și arte, pe care mama avea să se chinuiască să ne-o insufle tuturor. Nici în alegerea numelui celui de-al doilea vlăstar al său *papa* nu a avut prea multe de zis, căci atunci când mama l-a părăsit pe Philips, vărul bogat care fusese îndrăgostit nebunește de ea, tot ce i-a lăsat, pe lângă inima distrusă, a fost promisiunea că dacă, așa cum visa, va avea copii, pe unul dintre ei îl va boteza în onoarea lui.

Pe 9 octombrie 1936 s-a născut singura mea soră, cu care întotdeauna am avut cea mai complicată relație fraternă. *Papa* voia ca pe ea să o cheme Elsa, dar mama a hotărât să se numească Valerie. Și la ultima ei naștere mama a avut câștig de cauză în alegerea numelui și a evitat ca eu să-l port pe cel pe care tatăl meu îl voia pentru mine: Anna.

O FAMILIE DE SPIONI?

În timp ce Europa și restul lumii se apropiau de prăpastie, părinții mei au început să se miște într-un labirint care mi s-a părut mereu de nepătruns. N-am aflat niciodată cu exactitate

care au fost adevăratele idei politice ale părinților mei și, cu trecerea anilor, am descoperit doar câteva detalii în spatele cărora zvâcnește o încâlceală de afaceri de spionaj și de acțiuni în mai multe tabere, ceva ce, privit din perspectiva vieții mele viitoare, probabil că a trecut în ADN-ul meu.

În 1938, de exemplu, *papa* și căpitanul unui alt vapor german au fost arestați ca „martori" ai unei uneltiri investigate de FBI, o „vânătoare de spioni" pe care *The New York Times* a descris-o la momentul respectiv ca pe una dintre cele mai bune pe care Statele Unite le văzuse de la Primul Război Mondial încoace. Funcționând din 1935, rețeaua camufla agenți ai serviciilor secrete germane ca membri ai echipajului vapoarelor germane pentru a-i face să ajungă în Statele Unite, unde se instalau și-i ajutau să comunice între ei pe militarii americani care începuseră să colaboreze cu Germania și furau secrete din Armată și din Marină. Coafeza de pe vasul *Europa*, Johanna Hofmann, a fost arestată în februarie, când *papa* comanda nava, și era, potrivit cercetătorilor, figura-cheie a rețelei, punctul de legătură prin care comunicau americanii recrutați de Germania care nu se cunoșteau între ei.

Arestarea lui *papa* și a celuilalt căpitan a avut loc pe 3 iunie și a ajuns pe prima pagină a ziarului *The New York Times*, dar a doua zi, potrivit celor relatate de ziar tot pe prima pagină, au ridicat ancora pentru a se întoarce în Germania fără probleme. Au fost văzuți atunci plecând cu zâmbetul pe buze și salutându-i pe Leon Torrou, un agent special al FBI, și pe Lester Dunigan, procurorul general adjunct, și, deși n-am cum să dovedesc cu certitudine absolută, aș spune că atunci a

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

început tatăl meu să colaboreze cu Statele Unite, cel puțin în calitate de informator, îndeplinind sarcini de contraspionaj despre care există unele urme în documente oficiale.

Războiul a izbucnit când eu aveam doar două săptămâni, pe 1 septembrie 1939. La începutul luptelor, *papa* a comandat nave de război și vapoare care navigau prin Groenlanda și frecventau stațiuni meteorologice, dar, în 1941, i s-a ordonat să se întoarcă fiindcă avea să fie numit comandant al navei *Bremen*, un vapor care avea să devină celebru pentru că a fost una dintre navele folosite în operațiunea *Seelowe, Leul de Mare*, prin care Adolf Hitler dorea invadarea Angliei. Nava trebuia să fie camuflată și să ascundă în interior tunuri și tancuri, care urmau să fie folosite pentru a porni invazia, dar planul nu a fost niciodată dus la bun sfârșit. *Papa* a primit, pe 16 martie, un apel urgent, prin care era anunțat că nava *Bremen* fusese cuprinsă de flăcări în portul Bremerhaven. Versiunea oficială era că îi dăduse foc un mus de cincisprezece ani, nemulțumit și care avea probleme cu proprietarii. A fost condamnat la moarte și executat, deși adevărul era că serviciile secrete britanice reușiseră să se infiltreze în Marina germană și făcuseră ca nava să sară în aer, zădărnicind planurile Führerului, care dăduse personal ordin ca tânărul să fie ucis, într-o încercare de a salva situația.

Mama a fost arestată la scurt timp după explozia navei *Bremen*; aceea a fost prima dintre multe dăți în care s-a aflat în mâinele Gestapoului. Au interogat-o ca persoană suspectă de a fi colaborat cu serviciile secrete britanice în ceea ce privește planificarea atacului, însă au trebuit să-i dea drumul

fiindcă n-au putut să dovedească nimic. În ciuda faptului că, atunci când i-au cercetat originile pentru a vedea dacă are sânge evreu, Gestapoul i-a găsit în schimb originile nobile și chiar l-a felicitat pe *papa* că s-a căsătorit cu cineva de neam nobil, n-au încetat niciodată să o supravegheze; în plus, probabil că acest lucru l-a făcut suspect și pe el. Cel puțin *papa* se temea de asta.

Fratele meu Joe își amintește că, odată, părinții mei au avut acasă o discuție aprinsă cu un amiral, care voia ca ei să se alăture unei rețele de opoziție față de regimul nazist ce încolțea chiar în rândurile nemților, propunere pe care *papa* o refuza, încercând să explice riscurile pe care le presupunea infiltrarea cuiva căsătorit cu o americană într-o operațiune ca aceea. Militarul cu pricina, după cum l-a identificat Joe mulți ani mai târziu, văzând o fotografie, era Wilhelm Canaris, care a fost șef al serviciului de informații și contrainformații al armatei germane, Abwehr; acesta a fost acuzat de cooperare cu Aliații, condamnat pentru înaltă trădare și executat în 1944, în lagărul de la Flossenbürg.

Chiar dacă n-au intrat în rețeaua lui Canaris, există indicii că mama și *papa* au îndeplinit totuși sarcini de contraspionaj. Pe 1 mai 1941, de exemplu, amândoi au fost în Guatemala, la o petrecere organizată la ambasada germană în Tegucigalpa; nu se aflau acolo, ca restul invitaților, pentru a participa la o sărbătorire, ci cu o misiune secretă: să-i spioneze pe naziști din ordinul americanilor.

Mama a simțit presiunea unei vieți în care era mereu suspectă și a încercat să plece din Germania, dar s-a văzut